

vega vonja in najmilejšega sijaja . . . in moj obraz je bil svetel in je žarel skozi mrak in je ugašal . . . Črne proge v daljavi — to so bili gozdovi. Še dalje, v spanje pogreznjeno — kaj je bilo tam? Ali so bili hribi ali doline ali ena sama brezkončna ravan — kdo naj to določi? Mrak je prehajal v luč in luč je postajala zopet mrak, tema . . . in potem nič . . . večer je dihal od vseh strani, pihljaj je lahen vetrič, v samotnih jaggedih, raztresenih križem travnika, je pošumevalo . . . nekje daleč, iz globin je zavzdihnilo kakor iz sanj . . .

(Konec prihodnjič.)

Oporoka.

Ko je spoznanje me objelo,
za dom mi je srce vzplamtelo.

Z rokami delo in z glavó
za rod, za ljubljeno zemljó!

Za dom in narod mi gori,
gorelo bo do konca dni.

In ko ugasne luč življenja,
pot moja se na veke jenja.

Miru ne iščem in veselja —
saj delo je poklic in želja:

Tedaj vzemite, kar imam
najboljšega — vse to vam dam:

Srce za dom in rod plamteče,
po bratov sreči hrepeneče!

E. Gangl.

